

תחרות הקפיצה הגדולה

על פי אנדרסן

**הייתה פעם ממלכה. לא רבים ביקרו בממלכה זו עד שהתפרסמה חדיעה
על תחרות קפיצה הגדולה.
כל זה התחיל ביום ראשון של חודש ינואר בגלל ויכוח. הפרעוש, החרגול
והדג שפמנן התווכחו מי מהם יכול לקפוץ גבוה יותר. והם החליטו
לקיים תחרות. קראו זאת תחרות קפיצה.**

כולם, בממלכה ובסביבתה דיברו על תחרות הקפיצה הזו ושכרו חדרים כדי להיות נוכחים בזמנה. אפילו המלך שמע על כך. הוא החליט שהתחרות תקיים בחצר ארמונו המלכותי. ומאחר שלתחרות שצריך גם פרס, המלך הכריז "מי שיקפוץ הכי גבוה, יקבל את בתי לאישה." המלך אהב מאוד את בתו אך הייתה זו נערה עייפה ועצלנית. אולי התחרות תעורר אותה, קיווה המלך.

כשהנסיכה שמעה שמנצח התחרות יהיה בעלה אמרה "מי שזה לא יהיה". המנצח יוביל אותה לטקס והיא תופיע בשמלה מפוארת ואולי אפילו עם זר וורדים זהובים מהגג הזהוב. וזה מה שהיה לה חשוב. הפרעוש התרברב לפני כולם שהוא יהיה המנצח, וגם החרגול הסביר לכולם שהוא יקפוץ הכי גבוה. השפמנון לא אמר דבר. המלך העיר "זו הוכחה ששפמנון שקוע עמוק במחשבה."

חצר הארמון התמלאה באנשים שרצו לראות את התחרות. הפרעוש היה צריך לקפוץ ראשון. הוא היה רגיל לקהל ודמו היה מעורב בדמם של אצילים רבים. הוא השתחוה לקהל והציג את עצמו. הוא סיפר שנולד באוזנו של חתול מלכותי ואת חודשי ילדותו בילה בטיול מהאוזן עד קצה הזנב של החתול, שם בנה לעצמו משכן.

השני היה החרגול. הוא סיפר לקהל שנולד למלכי מצרים וזה היה כמעט נכון. הוא חי בעיר, בבית עשוי קלפי משחק עם כל הפנים מופנים פנימה, כדי שיוכלו לשמוע את שירתו. הוא שר כל כך יפה שהחרגולים האחרים שחיו שם התאבדו מרוב קנאה.

**השפמנון היה שקט מאוד. הוא הגיע בדרך ארוכה כדי להשתתף
בתחרות. הוא בא ממזרח וכל חורף היה נוהג לחרוף. כרגיל לא היה
מתעורר לפני חודש יולי! "איזה שמנון עצלן" אמרו אנשים "הוא בוודאי
לא ינצח בתחרות הקפידה."**

המלך ציווה על הקהל לשתוק, והפרעוש התכונן לקפיצה. הוא התאמן בכך כבר חצי שנה. ובלי כל אזהרה הפרעוש קפץ. הוא קפץ כל כך מהר וכל כך גבוה שאף אחד בחצר ההארמון לא ראה אותו! הוא צעק "טה-דהדה!" הקהל לא האמין. הם שפשפו עיניים ובאותו הזמן הפרעוש קפץ עוד ארבע פעמים. כשפתחו את עיניהם הוא כבר נחת שוב בחצר. הקהל כעס ואמר שהוא לא קפץ בכלל. התחילו לצעוק ולגדף אותו.

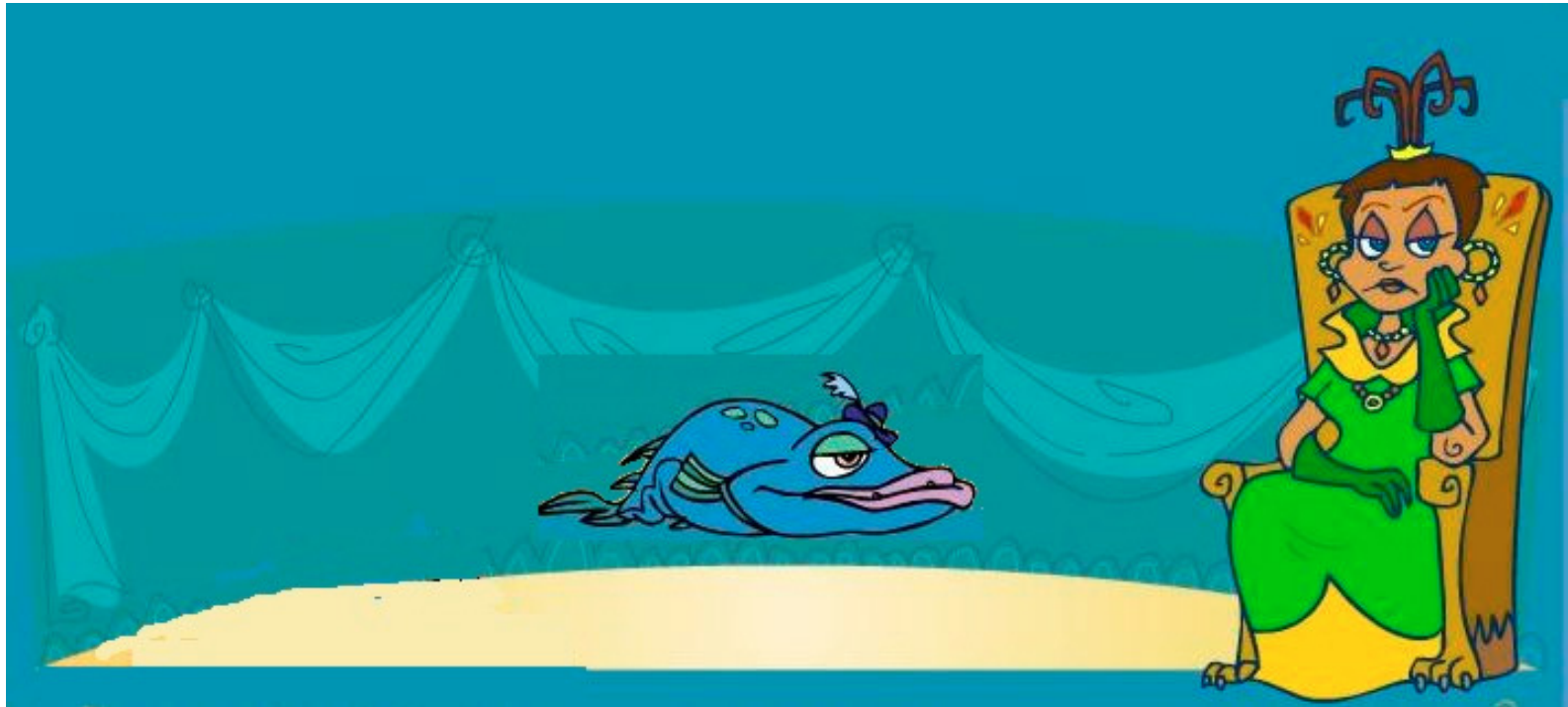

החרגול השתחוה לפני הקפיצה וקפץ. אבל רק למחצית הגובה שבו קפץ הפרעוש. והוא גם סטה הצדה. הוא רצה לתקן את כוונו, פתח את כנפיו (מה שאסור היה לו לעשות בתחרות) והרוח העיפה אותו ישר על אפו של המלך.

"אוך!" קרא המלך והעיטוש שלו העיף את החרגול ישר לתוך העוגה המלכותית שהחזיק הטבח הראשי. איזו גסות!

השמנון לא זז. הוא רק שכב שם. הקהל התחיל לרעוש. הם חשבו שהתחרות נעשית משעממת יותר מאשר שיעורי בית הספר. אחרי כמה דקות מארגן התחרות ניגש לשמנון כדי לראות האם זה אולי נרדם. הוא נגע בגבו. ואז השמנון נתן קפיצה קטנה ונחת ישר בחיקה של הנסיכה, תוך השמעת "פלופ" רטוב. הנסיכה הזדעזעה!

**המלך קם מחייך "מאחר שלאב אין דבר שחשיבותו גבוהה משלום בתו"
אמר "השמנון הוא שקפץ גבוה מכולם! לכן הוא הזוכה בתחרות הקפיצה
הגדולה! הוא הוכיח תבונה וחוכמה. הוא נבון פי תשע מהאחרים. רגליו
הן כאן" והמלך הצביע על ראשו של הדג "ולכן הוא יתחתן עם בתי."
הקהל הריע.**

הפרעוש קפץ מרוגז "זה לא צודק אני קפצתי יותר מהר ויותר גבוה, וגם דיברתי יותר טוב. רק עצלנות וכבדות זכו היום!"
גם החרגול הזדעזע "מה קורה בעולם זה? עצלנות וכבדות זוכים להערכה! והוא שר את שירו שוב ושוב, כל שעה, שתיים-עשרה פעם ביום ושלוש-עשרה פעם בראשון באפריל.
ובאותו תאריך דווקא שמעתי את הסיפור.

וזה שהסיפור מופיע באינטרנט לא הופך אותו לאמיתי!